

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobkyně **I.G.**, bytem..., zastoupené Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Plzeň, Malická 11, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, o žalobě žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 10.1.2012, č.j. MV-8861-2/SO-2011,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10.1.2012, č.j. MV-8861-2/SO-2011 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň (dále jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 5.5.2010, č.j. CPPL-02484/CI-2010-4064 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto, že se žalobkyni „platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě podle ustanovení § 44a odst. 3 v

návaznosti na § 35 odst. 3, s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. i) a na § 56 odst. 1 písm. k) zák. č. 326/1999 Sb., neprodlužuje, neboť bylo zjištěno, že cizinec hodlá zneužít povolení k dlouhodobému pobytu k jinému účelu a současně byla zjištěna jiná závažná překážka, která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu“.

II. Žaloba.

Žalobkyně žalobu odůvodnila čtyřmi žalobními body.

V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že oba správní orgány neuplatnily svou pravomoc v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Žalovaná shodně s prvoinstančním orgánem zcela neodůvodněně odkazuje na ustanovení § 56 odst. 1 písm. i) a k) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu“), neboť tato ustanovení nelze v případě žalobce aplikovat. Při prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se totiž z ustanovení § 46 použije pouze ustanovení odstavce 3 a 7, nikoli ustanovení odstavce 1, které obsahuje zákonný odkaz na ustanovení § 56. Žalobkyně ve správním řízení vyslovila názor, na kterém setrvává, že při prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze použít pouze ta ustanovení, na která zákon o pobytu výslovně odkazuje. V souvislosti s povolením k dlouhodobému pobytu lze nalézt v ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu rovněž odkaz na jiná ustanovení zákona, jež by měla být v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu obdobně použita, který však ve svém výčtu není totožný s ustanovením § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu. Lze se oprávněně domnívat, že zákonodárce zde vyjádřil záměr, aby se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nevztahovala vždy stejná ustanovení jako v případě vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Řízení o povolení k dlouhodobému pobytu a řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jsou samostatnými správními řízeními, která nejsou ovládána naprosto shodnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Oba správní orgány překročily svou pravomoc tím, že v řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu rozhodovaly podle ustanovení zákona, jejichž použití zákon nepřipouští. Jestliže se žalovaná nezabývala námitkou žalobkyně týkající se ustanovení § 46 zákona o pobytu z důvodu, že výrok prvoinstančního rozhodnutí toto ustanovení neobsahuje, pak tím pochybila, neboť ustanovení § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu, jež je obsaženo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, odkazuje právě na ustanovení § 46 odst. 3 a 7 zákona o pobytu, nikoli na ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu, jež by použití ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců umožňovalo. V další části žaloby pak žalobkyně uvedla, že z hlediska formálně právního pak správní orgán prvního stupně rozhodl nesprávně podle ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení nezakládá pravomoc správního orgánu prodloužit, popř. neprodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu, nýbrž jen obsahuje odkazy na jiná ustanovení zákona. Žalovaná tuto vadu řízení neodstranila.

Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala, že z materiálního hlediska pak oba správní orgány učinily skutkové zjištění, že žalobkyně v rámci pobytu neplní účel pobytu. Tento závěr neodpovídá výsledkům dokazování ve správním řízení. Účelem, pro který žalobkyně nepochybně vyjádřila záměr pobývat na území ČR dlouhodobě, je účast v právnické osobě, a to konkrétně ve společnosti KHLIAN STAV s.r.o. Žalobkyně svůj zápis

ve společnosti KHLIAN STAV s.r.o. v postavení jednatele správnímu orgánu prvního stupně doložila příslušným usnesením Krajského soudu v Plzni. Žalovaná tuto skutečnost nejen nepřipustně přehlíží, ale i zcela v rozporu se zněním zákona ji vydává za závažnou překážku. Zde je třeba zdůraznit, že výslovná právní úprava (ustanovení § 35 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu) zamezuje tomu, aby nedostatek účelu pobytu byl posuzován jako např. jiná závažná překážka pobytu cizince na území ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu ve znění před novelou provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. Skutečnost, že žalovaná nepřihlédla k příslušnému usnesení Krajského soudu v Plzni při hodnocení důkazních prostředků, zcela pochopitelně vyvolává pochybnost, zda byl stav věci zjištěn správně a naplňuje tak požadavek stanovený v ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítala, že žalovaná a ani další pochybení prvoinstančního orgánu, který překročil svou pravomoc také tím, že právně posuzoval právní vztahy uvnitř společnosti KHLIAN STAV s.r.o. Podle názoru prvoinstančního orgánu neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu u žalobkyně nebude nikterak omezena činnost uvedené společnosti, protože pan K.S. (jednatel společnosti) může zastupovat společnost samostatně a že stanovení 34 jednatelů této společnosti, kdy samostatně může společnost zastupovat pouze pan S.K., se jeví jako účelové pro získání povolení k pobytu pro ostatní jednatele. Z toho pak prvoinstanční orgán vyvodil pro sebe závěr, že také z tohoto důvodu není nutné prodloužit dlouhodobý pobyt. Žalovaná nevzala na vědomí námitku žalobkyně, že prvoinstanční orgán neopřel o žádný z důkazů své zjištění, že žalobkyně hodlá povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě zneužít za účelem zaměstnání. Žalobkyně by mohla být zaměstnán na území ČR pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného příslušným úřadem práce. Výkonem práce bez tohoto povolení by se cizinec dopouštěl nelegálního zaměstnání ve smyslu zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, pro které by mohl být i vyhoštěn z území České republiky. Zájmem žalobkyně je dodržovat právní předpisy na území České republiky a splňovat i ostatní podmínky pro zajištění platnosti povolení k pobytu na území ČR. Tvrzení správního orgánu o záměru žalobkyně zneužít povolení k dlouhodobému pobytu k jinému účelu je tak nejen nepodložené, ale i nepřipustně presumuje porušování právních předpisů žalobcem. Tímto postupem správní orgán nešetřil oprávněné zájmy žalobkyně.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně namítala, že se žalovaná se také nedostatečně zabývala otázkou dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně. K závěru o tom, že tento dopad bude přiměřený, nepostačuje pouhé konstatování, že žalobkyně je svobodná, nemá na území České republiky žádné příbuzné. Je nepochybné, že napadeným rozhodnutím by mohl být ovlivněn soukromý a rodinný život žalobkyně. Správní orgány však nezjistily, v jakém rozsahu by se tak stalo. Navíc již ze samé skutečnosti, že žalobkyně má na území ČR povolen dlouhodobý pobyt, lze seznat, že se žalobkyně zdržuje na území ČR po delší dobu, po kterou si postupně vytvářela jak obchodní, tak i soukromé vztahy, jež by jeho náhlým odcestováním zpět do země původu mohly být přerušeny. Zájem na zachování tohoto soukromého a obchodního zázemí jistě patří mezi oprávněné zájmy žalobkyně, které je žalovaná povinna šetřit.

Žalobkyně uzavřela, že žalovaná napadeným rozhodnutím porušila ustanovení § 2 správního řádu, když postupovala v rozporu se zákonem, uplatnil v daném případě nesprávně

svoji pravomoc a neoprávněně zasáhla do práva žalobkyně na prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Žalovaná také napadeným rozhodnutím porušila ustanovení § 3 správního řádu, když nezjistila stav věci plnění účelu pobytu žalobkyně, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

III.

Vyjádření žalované.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně ani žalovaná ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřili nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byli ve výzvě poučeni o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal důvodným první žalobní bod.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.

Ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu pak stanoví, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Mezi důvody pro zahájení řízení o zrušení platnosti víza je tak, na základě ustanovení § 37, a to jeho odst. 2 písm. b), zařadit skutečnost, že cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Důvody pro neudělení víza, resp. podmínky pro udělení, víza jsou pak zakotveny v ustanovení § 56 zákona o pobytu. Podle § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného vízem neopustí území nebo že vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení víza, podle § 56 odst. 1 písm. k) pak, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Z provedeného nástinu znění rozhodné právní úpravy tak jednoznačně vyplývá, že ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu skýtá oporu pro aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. i) a k) téhož zákona.

K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.1.2012, č.j. 9 As 80/2011-69 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém uvedl, že „zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námítky dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona...“. Dlužno doplnit, že ve věci souzené Nejvyšším správním soudem bylo správním rozhodnutím rozhodnuto o zamítnutí žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Vzhledem k tomu, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí bylo ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu krom jiných výslovně zmíněno, nelze správním orgánům ničeho vytknout.

Soud neshledal důvodným ani druhý žalobní bod.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu pak policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Žalovaná na straně 3 napadeného rozhodnutí uvedla, že „správní orgán I. stupně spatřuje závažnou překážku pobytu cizinky na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. v tom, že cizinka dlouhodobě neplnila účel, za který jí byl pobyt povolen. Odvolací orgán se s tímto závěrem ztotožňuje“.

V obecné rovině se lze ztotožnit se žalobkyní v tom, že pokud správní orgán dospěje k závěru, že „cizinec neplní účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt povolen“, je s ohledem na specifickou právní úpravu nutné postupovat podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu a nikoli podle „zbytkové“ obecné skutkové podstaty uvedené v ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu. Po faktické stránce je však nutné upozornit na to, že neplnění účelu, pro který byl dlouhodobý pobyt povolen, je skutečností, která obecně brání vyhovění žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Podřazení této skutečnosti pod to či ono ustanovení, když obojí podřazení vede ke stejnému negativnímu důsledku vůči cizinci, je tak spíše otázkou formalistickou.

Přesto je v nyní souzené věci nutné upozornit na to, že žalovaná nedospěla k závěru, že žalobkyně „neplní účel“, pro který jí byl dlouhodobý pobyt povolen, nýbrž k závěru, že

žalobkyně „*dlouhodobě neplnila účel*“, pro který jí byl dlouhodobý pobyt povolen. Dopadá-li ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu na situaci, kdy „*cizinec neplní účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt povolen*“, nelze žalované nic vytknout, pokud jednání závažnější, než které je uvedeno v ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu, podřadila pod „zbytkovou“ obecnou skutkovou podstatu uvedenou v ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu. To znamená, že „*dlouhodobé neplnění účelu*“ nepovažovala za prosté „*neplnění účelu*“, nýbrž za „*jinou závažnou překážku pobytu cizince na území*“.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 3 uvedla, že „*účastnice řízení pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 16.04.2008 do 15.04.2010 za účelem účasti v právnické osobě z titulu členství v družstvu K.V.L. Plzeň - družstvo, se sídlem Poděbradova 415/12, Plzeň. Správní orgán I. stupně s účastnicí řízení sepsal dne 20.04.2010 protokol o výsledku účastníka správního řízení. Účastnice řízení do tohoto protokolu uvedla, že nebyla nikdy zapsána v nějaké společnosti jako jednatel, společník nebo člen družstva, družstvo K.V.L. nezná. Celé dva roky nikde nepracovala, živil ji přítel*“.

Soud nedospěl k závěru, že by „*skutkové zjištění, že žalobkyně v rámci pobytu neplní účel pobytu, neodpovídalo výsledkům dokazování ve správním řízení*“.

Žalobkyně do protokolu ze dne 20.4.2010 k otázce, zda byla někdy zapsána v nějaké společnosti jako jednatel, společník nebo člen družstva, předseda družstva uvedla: „*Ne nebyla jsem*“. K otázce, zda zná čím se družstvo K.V.L. zabývá a v čem podniká uvedla „*Ne neznám*“. K otázce, co dělala celé dva roky, žalobkyně uvedla: „*Nic, nikde jsem nepracovala. Ani na příležitostných pracích ne*“. K otázce, čím se živila, jak získávala peníze, uvedla: „*Bydlela jsem s přítelem Slovákem, který mě také živil*“.

Z provedených citací výpovědi žalobkyně vyplývá, že tyto zcela odpovídají skutkovým zjištěním, která na podkladě výpovědi žalobkyně správní orgány učinily. Na základě těchto zjištění nelze dospět k jinému závěru, než že žalobkyně dlouhodobě neplnila účel, pro který jí byl dlouhodobý pobyt povolen, tj. „*úcast v právnické osobě z titulu členství v družstvu K.V.L. Plzeň – družstvo*“.

Pokud jde o společnost KHLIAN STAV s.r.o., v této společnosti byla žalobkyně jako jednatelka zapsána od 24.3.2010. Účast v této společnosti není jakkoli schopna zvrátit správnost závěru správních orgánů, neboť jednak žalobkyni nebyl povolen pobyt za účelem účasti v této právnické osobě, jednak její účast v této společnosti vznikla teprve dnem 24.3.2010, tj. pouhých pět dnů před podáním žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Správní orgány tudíž postupovaly zcela v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Soud neshledal důvodným ani třetí žalobní bod.

K námitkám žalobkyně uvedeným ve třetím žalobním bodu je nejprve nezbytné uvést, že tyto zpochybňují zákonnost závěrů učiněných prvoinstančním orgánem, avšak nijak nereagují na závěr, ke kterému dospěl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Již z tohoto důvodu tak nemohou být shledány důvodnými.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně „do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 20. 04. 2010 uvedla, že požádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě z důvodu získání práce u společnosti KHLIAN STAV. Uvedla, že bude přes internet hledat kanceláře a nebytové prostory. Tuto skutečnost správní orgán I. stupně vyhodnotil jako záměr zneužít pobyt k jinému účelu, než je uveden v žádosti. Rovněž s tímto závěrem se odvolací správní orgán ztotožňuje. Z výpovědi účastnice řízení vyplývá, že má vykonávat činnost vyplývající z předmětu činnosti společnosti. Tuto činnost by účastnice řízení mohla s ohledem na § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, vykonávat jen za předpokladu, že jí bude vydáno povolení k zaměstnání. Takové povolení předloženo nebylo. Uvedené skutečnosti podle názoru odvolacího orgánu opravňují k závěru o existenci skutečností nasvědčujících tomu, že cizinka hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti, čímž je naplněno ustanovení § 56 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb.“.

Žalobkyně do protokolu ze dne 20.4.2010 k otázce, že v letošním roce si žádala o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu a zda ví, za jakým účelem, uvedla: „Abych dostala práci u firmy KHLIAN STAV“. K otázce, jakou činnost vykonává pro společnost, uvedla: „Na začátku budu hledat kanceláře a nebytové prostory. Ted' nic nedělám“. K otázce, víte, jakým způsobem budete pracovat ve firmě, jak bude vyhledávat osoby nebo nemovitosti, uvedla: „Ano přes internet, mám středoškolské vzdělání a v posledním roce jsme se učili pracovat na počítači“.

Z provedených citací výpovědi žalobkyně vyplývá, že tyto zcela odpovídají skutkovým zjištěním, která na podkladě výpovědi žalobkyně učinila žalovaná. Na základě těchto zjištění nelze dospět k jinému závěru, než že žalobkyně hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Deklarovaným účelem byla „úcast v právnické osobě“, avšak skutečným účelem, zjištěným přímo z vlastní výpovědi žalobkyně, bylo získání práce u společnosti KHLIAN STAV s.r.o.

Soud neshledal důvodným ani čtvrtý žalobní bod.

Podle § 37 odst. 2 zákona o pobytu policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, pouze za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Soud se neztotožňuje se žalobkyní, že by se žalovaná „nedostatečně“ zabývala otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „v daném případě se správní orgán I. stupně vypořádal i s přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastnice řízení. Při posuzování této otázky hodnotil odvolací orgán zejména důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, dobu dosavadního pobytu cizinky na území, účel tohoto pobytu, rodinné poměry cizinky. Na území České republiky pobývala cizinka za účelem účasti v právnické osobě, tento účel však po celou dobu pobytu neplnila. Cizinka je svobodná, nemá na území České republiky žádné příbuzné. Na území České republiky pobývá účastnice řízení od dubna 2007, nejedná se tedy o dobu, která by s sebou nesla zpřetrhání vazeb se zemí původu. Z těchto důvodů nepovažuje odvolací orgán dopad rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do života cizinky za nepřiměřený“.

Z provedené citace části odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaná namítanou skutečností zabývala s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu žalobkyně, a to zejména s ohledem na skutečnosti zjištěné z její vlastní výpovědi.

Z ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu lze dovodit, že je nutné vyhovět žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu, pokud bude zjištěno, že nevyhovění žádosti nebude přiměřené jeho důvodu, přičemž především bude mít negativní dopad do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány jsou přitom povinny přihlídnout ke všemu, co ve vztahu k posouzení těchto skutečností vyšlo v řízení najevo.

V případě žalobkyně však žádné skutečnosti, které by bránily nevyhovění žádosti, ve správním řízení najevo nevyšly. Dokonce ani žalobkyně žádné takové skutečnosti v průběhu správního řízení ani soudního řízení neuvedla. Pokud žalobkyně měla za to, že zde takové skutečnosti jsou, nic jí nebránilo, aby je správním orgánům sdělila. Pokud tak žalobkyně neučinila, nelze správním orgánům vytýkat, že při svém rozhodování vycházely z toho, co ke svým soukromým a rodinným poměrům uvedla.

Ze samotné skutečnosti, že žalobkyně po určitou dobu pobývala na území České republiky, konkrétní skutkové okolnosti odůvodňující aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu dovodit nelze. Pokud by bez dalšího postačovala toliko určitá doba pobytu na území České republiky, bylo by nutné vyhovět vždy všem žádostem o prodloužení dlouhodobého pobytu. Ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu by tak pozbylo zcela svého smyslu.

V.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaná vzdala práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. května 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová